

Náhrada nákladů řízení

Za důvody hodné zvláštního zřetele je třeba považovat takové okolnosti, pro které by se jevilo v konkrétním případě nespravedlivé ukládat náhradu nákladů řízení tomu účastníku, který ve věci úspěch neměl, a zároveň by bylo možno spravedlivě požadovat na úspěšném účastníku, aby náklady vynaložené v souvislosti s řízením nesl ze svého. Významné jsou rovněž okolnosti, které vedly k soudnímu uplatnění nároku, postoj účastníků v průběhu řízení a okolnosti další, které mají skutečný vliv na spravedlivost rozhodnutí o náhradě nákladů řízení.

Spočíval-li důvod pro aplikaci § 150 o. s. ř. pouze v jakési "lítosti" soudu nad vedlejším účastníkem, který neunesl žalobní břemeno, když se mu nepodařilo coby žalobci prokázat jeho žalobní tvrzení, je takové posouzení, neberoucí naopak v potaz situaci druhého účastníka, proti kterému byla podána žaloba, zcela mimo možnosti, jež soudu moderační právo přiznává. Pokud je toto ustanovení aplikováno s uvedením důvodu, který jeho aplikaci objektivně založit nemůže, aniž byly posouzeny všechny relevantní důvody pro jeho možnou aplikaci, jde o postup znamenající libovůli a zasahující do základního práva na spravedlivý proces.

Soud, který zvažuje aplikaci moderačního práva, má povinnost dát účastníkům prostor se k tomu vyjádřit a umožnit jim tak vznášet tvrzení či důkazní návrhy, které by mohly aplikaci tohoto ustanovení ovlivnit. Jen tak je postup soudu předvídatelný a dostojí zásadě kontradiktornosti řízení.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. III.ÚS 3517/22 ze dne 9.5.2023)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatele T.M., zastoupeného Mgr. M.P., advokátem, sídlem K., proti II. výroku rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. září 2022 č. j. 71 Co 271/2020-286, za účasti Krajského soudu v Ostravě, jako účastníka řízení, a K.Z., jako vedlejšího účastníka řízení, tak, že výrokem II rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. září 2022 č. j. 71 Co 271/2020-286 byla porušena stěžovatelova práva na soudní a jinou právní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Výrok II rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. září 2022 č. j. 71 Co 271/2020-286 se ruší.

Z odůvodnění:

I. Skutkové okolnosti případu a obsah napadeného rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") a § 72 a násl. zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), se stěžovatel domáhá zrušení II. výroku v záhlaví označeného rozhodnutí s tvrzením, že jím byla porušena jeho ústavně zaručená práva zakotvená v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina"), jakož i jeho právo podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

2. Z obsahu spisu Okresního soudu v Novém Jičíně (dále jen "okresní soud") sp. zn. 13 C 230/2017, který si Ústavní soud vyžádal, vyplývají následující skutečnosti. Mezitímním rozsudkem okresního soudu ze dne 9. 7. 2020 č. j. 13 C 230/2017-175 okresní soud vyslovil, že žalobou uplatněný nárok je co do základu dán (I. výrok) a rozhodnutí o výši nároku, jakož i o nákladech řízení, se zůstává rozsudku konečnému (II. výrok). Okresní soud dospěl k závěru, že stěžovatel, nevěnující dostatečnou

pozornost pohybu ostatních lyžařů či snowboardistů na sjezdovce, porušil závazná pravidla pro tento sport, tedy svou prevenční povinnost, v důsledku čehož utrpěl vedlejší účastník zranění, představující škodu na zdraví, za kterou stěžovatel odpovídá. Soud proto žalobě mezitímně vyhověl a rozhodování o případné výši nároku na náhradu škody a nákladech řízení ponechal na konečný rozsudek.

3. Proti usnesení okresního soudu podal stěžovatel odvolání. Krajský soud v Ostravě (dále jen "krajský soud") rozsudkem ze dne 23. 9. 2022 č. j. 71 Co 271/2020-286 rozsudek okresního soudu změnil tak, že žaloba se zamítá (I. výrok), stěžovateli nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů (II. výrok) a vedlejšímu účastníkovi uložil zaplatit státu náklady řízení ve výši 24 956,26 Kč (III. výrok). Krajský soud se neztotožnil s okresním soudem v tom, že stěžovatel porušil svou prevenční povinnost a pravidla FIS (Mezinárodní lyžařské federace) a vyjel neopatrně do jízdni dráhy vedlejšího účastníka, takové jednání stěžovatele nebylo podle krajského soudu ani po rozsáhlém dokazování prokázáno.

4. Krajský soud uvedl, že podle výsledku řízení by právo na náhradu nákladů řízení svědčilo stěžovateli, je však nutno přihlídnout k okolnostem případu, zejména k tomu, že se v daném případě jednalo o poškození zdraví, a vznik tohoto poškození a jeho příčinu se nepodařilo prokázat ani po podrobném dokazování, a nelze vedlejšímu účastníkovi klást k tíži, že se se svým požadavkem na náhradu škody obrátil na soud. Krajský soud zdůraznil, že k poškození zdraví vedlejšího účastníka došlo za podmínek, které byly zpočátku nejasné, a postupně se až v průběhu řízení upřesňovaly, avšak ani po rozsáhlém dokazování nebyl nehodový děj objasněn, což bylo dáno i tím, že přímou kolizi nikdo neviděl a samotní aktéři si na okolnosti kolize nepamatovali. Za této situace dospěl krajský soud k závěru, že by bylo pro vedlejšího účastníka nepřiměřeně tvrdé, aby stěžovateli hradil náklady řízení, proto soud rozhodl tak, že se stěžovateli náhrada nákladů nepřiznává.

II. Argumentace stěžovatele

5. Stěžovatel v ústavní stížnosti vyjadřuje svůj nesouhlas s postupem krajského soudu, který, přestože byl stěžovatel v celém rozsahu úspěšný, a měl tak podle § 142 odst. 1 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "o. s. ř.") právo na náhradu nákladů řízení, překvapivě a nedůvodně rozhodl o aplikaci § 150 o. s. ř., aniž stěžovatele o tomto svém záměru předem uvědomil, a aniž by takový postup vedlejší účastník navrhoval. Stěžovatel namítá, že důvody, pro které přistoupil krajský soud podle odůvodnění napadeného rozsudku k použití § 150 o. s. ř., jsou v extrémním rozporu s provedenými důkazy, když krajský soud uvedl, že přímou kolizi nikdo neviděl a samotní aktéři si na okolnosti kolize nepamatovali. Z provedených důkazů vyplývá, že srážku viděl kamarád vedlejšího účastníka svědek Petr Bejvačinský, také stěžovatel si na kolizi pamatoval, uváděl, že do něj vedlejší účastník zezadu narazil, což tvrdil od počátku řízení, stěžovatel si nepamatoval pouze na okolnosti po srážce, což je nepodstatné. Stěžovatel před podáním žaloby vedlejšímu účastníkovi sdělil, že za svá zranění si nese vedlejší účastník odpovědnost sám, jelikož srážku zavinil. Rozhodl-li se vedlejší účastník přesto podat žalobu, musel počítat s tím, že v řízení může být neúspěšný, a není sebemenší důvod k tomu, aby byl stěžovatel sankcionován nepřiznáním náhrady nákladů řízení.

III. Vyjádření účastníků řízení a replika stěžovatele

6. Soudce zpravodaj podle § 42 odst. 4 zákona o Ústavním soudu zaslal ústavní stížnost k vyjádření krajskému soudu a vedlejšímu účastníkovi.

7. Krajský soud ve vyjádření připustil, že nepoučil účastníky o možné aplikaci § 150 o. s. ř., má však za to, že okolnosti tohoto případu jsou natolik výjimečné, že aplikace citovaného ustanovení je zcela na místě, a s ohledem na konzistentní postoje účastníků po celou dobu řízení považuje poučení o

možnosti aplikace § 150 o. s. ř. v dané věci za přepjatý formalismus. K užití § 150 o. s. ř. byl krajský soud veden faktem, že podle procesního výsledku řízení to byl vedlejší účastník, komu měla být uložena povinnost nahradit náklady řízení, tedy ten z účastníků, který při srážce utrpěl závažná zranění, a který byl neúspěšný jen proto, že existovaly výjimečné okolnosti nehody, a on i přes rozsáhlé dokazování nebyl schopen jím tvrzený průběh nehodového děje jednoznačně prokázat. Podle znaleckého zkoumání přitom existovalo několik variant škodní události, přičemž každá z nich by sama o sobě obstála. Tyto důvody považuje krajský soud za důvody zvláštního zřetele hodné, a uložení povinnosti vedlejšímu účastníkovi nahradit náklady řízení stěžovateli má nejen za nepřiměřeně tvrdé, ale i rozporné s obecným vnímáním spravedlnosti. Krajský soud proto považuje za spravedlivé, aby si každý z účastníků nesl náklady řízení ze svého.

8. Vyjádření krajského soudu zaslal Ústavní soud stěžovateli na vědomí a k případné replice. Stěžovatel v replice uvedl, že skutečnost, který z účastníků utrpěl závažnější zranění, nemůže být významná pro rozhodování o náhradě nákladů řízení. Vedlejší účastník se dobrovolně rozhodl stěžovatele žalovat o vysokou částku, ačkoli se ho stěžovatel pokusil od podání žaloby odradit. Stěžovatel byl tak do dlouhotrvajícího soudního sporu vtažen a vznikly mu vysoké náklady, přičemž není sebemenšího důvodu k tomu, aby mu nebylo právo na náhradu takto vzniklých nákladů řízení přiznáno.

9. Vedlejšímu účastníku byla výzva k vyjádření doručována na adresu jeho trvalého bydliště, protože však nebyl zastížen, byla písemnost uložena a připravena k vyzvednutí. Vzhledem k tomu, že zásilku nebylo možné po uplynutí lhůty 10 dnů vložit do schránky adresáta, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Zásilku nebylo možné po uplynutí 10 dnů vložit do schránky adresáta, byla proto vrácena Ústavnímu soudu, který dne 19. 4. 2023 vyvěsil o uvedené skutečnosti sdělení na úřední desce soudu.

IV. Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

10. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, v němž bylo vydáno soudní rozhodnutí napadené v ústavní stížnosti, a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný; stěžovatel je právně zastoupen v souladu s § 29 až § 31 zákona o Ústavním soudu a ústavní stížnost je přípustná, neboť stěžovatel vyčerpал všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva (§ 75 odst. 1 téhož zákona a contrario).

V. Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

11. Ústavní soud dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná.

12. Jak Ústavní soud v minulosti již mnohokrát zdůraznil, není vrcholem soustavy obecných soudů a jako orgán ochrany ústavnosti (viz čl. 83 Ústavy) zasahuje do rozhodovací činnosti jiných orgánů veřejné moci jen tehdy, byla-li jejich rozhodnutí porušena stěžovatelova základní práva či svobody. K otázce rozhodování soudů o náhradě nákladů řízení z hlediska zachování práva na spravedlivý (řádný) proces Ústavní soud ve své dosavadní judikatuře opakovaně konstatoval, že tato problematika zpravidla nemůže být předmětem ústavní ochrany, neboť samotný spor o náhradu nákladů, i když se může citelně dotknout některého z účastníků řízení, obvykle nedosahuje intenzity zakládající porušení základních práv a svobod [srov. např. usnesení sp. zn. II. ÚS 130/98 ze dne 27. 5. 1998 či usnesení sp. zn. IV. ÚS 303/02 ze dne 5. 8. 2002 (U 25/27 SbNU 307) dostupná stejně jako

ostatní citovaná rozhodnutí Ústavního soudu na <http://nalus.usoud.cz>].

13. Ústavní soud tak setrvale stojí na stanovisku, že otázka náhrady nákladů řízení by mohla nabýt ústavněprávní dimenze toliko v případě extrémního vybočení z pravidel upravujících toto řízení. To by mohlo nastat za situace, pokud by v procesu interpretace a aplikace příslušných ustanovení občanského soudního řádu ze strany obecných soudů byl obsažen prvek svévole, a to např. v důsledku nerespektování jednoznačné kogentní normy nebo přepjatého formalismu anebo tehdy, jestliže by příslušné závěry obecného soudu nebyly odůvodněny vůbec či zcela nedostatečně.

14. Výše uvedené závěry Ústavního soudu o omezeném přezkumu problematiky nákladů řízení platí i pro rozhodování soudů podle ustanovení § 150 o. s. ř. Je zásadně věcí civilního soudu, aby uvážil, zda dané ustanovení, jímž je umožněno rozhodnout o náhradě nákladů řízení jinak, než by odpovídalo výsledku sporu, aplikuje či nikoliv [srov. usnesení sp. zn. IV. ÚS 37/02 ze dne 31. 1. 2002 (U 4/25 SbNU 357) či usnesení sp. zn. I. ÚS 389/05 ze dne 19. 1. 2006]. Moderační právo soudu je však výjimkou ze zásady úspěchu ve věci a zásady procesního zavinění na zastavení řízení, a jako s takovou s ní také musí být nakládáno. V nálezu sp. zn. II. ÚS 237/05 ze dne 2. 3. 2006 (N 48/40 SbNU 433) Ústavní soud konstatoval, že "ustanovení § 150 občanského soudního řádu má sloužit k odstranění nepřiměřené tvrdosti, tedy jinými slovy k dosažení spravedlnosti pro účastníky řízení. Pokud je aplikováno, aniž by relevantní důvody pro takový postup byly zjišťovány a posuzovány, jde o svévolný postup, který je způsobilý zasáhnout do základního práva na spravedlivé řízení podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod". Obdobně v nálezu sp. zn. I. ÚS 191/06 ze dne 13. 9. 2006 (N 162/42 SbNU 339) Ústavní soud uvedl, že „úvaha soudu, zda se jedná o výjimečný případ a zda tu jsou důvody hodné zvláštního zřetele, musí vycházet z posouzení všech okolností konkrétní věci (typicky jde o majetkové a sociální poměry účastníků řízení)".

15. Ústavní soud ve své judikatuře současně zdůrazňuje, že úvaha soudu o tom, zda v dané věci jde o tak výjimečný případ, že jsou důvody pro aplikaci § 150 o. s. ř. naplněny, musí být v rozhodnutí soudu řádně a přesvědčivě odůvodněna, neboť jinak by šlo o postup, v němž by bylo možné spatřovat prvky libovůle [srov. např. nálezu sp. zn. IV. ÚS 2259/13 ze dne 5. 2. 2014 (N 15/72 SbNU 197)].

16. V nyní posuzované věci odůvodnění krajského soudu, týkající se výroku o nákladech řízení, požadavkům na odůvodňování rozhodnutí formulovaným Ústavním soudem nevyhovuje. Jak již bylo řečeno, důvodem, proč krajský soud nepřiznal procesně úspěšnému stěžovateli náhradu nákladů řízení, byla skutečnost, že vedlejší účastník v postavení žalobce neunesl svá žalobní tvrzení a nebyl schopen prokázat, že k jeho újmě na zdraví došlo v příčinné souvislosti s porušením právních povinností stěžovatele. V důsledku kolize se stěžovatelem, jejíž průběh se podle soudu nepodařilo řádně objasnit, přitom došlo k rozsáhlejším zraněním právě vedlejšího účastníka. Krajskému soudu proto nepřišlo spravedlivé, aby vedlejší účastník hradil stěžovateli jeho náklady řízení.

17. Takto pojaté odůvodnění aplikace § 150 o. s. ř. nepovažuje Ústavní soud ve smyslu vlastní judikatury za ústavně souladné, neboť krajským soudem uvedený důvod za důvod zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 150 o. s. ř. považovat nelze.

18. V čem je možno spatřovat důvody zvláštního zřetele hodné uvedly opakovaně ve svých rozhodnutích jak Nejvyšší soud, tak Ústavní soud. Za důvody zvláštního zřetele hodné považuje Nejvyšší soud takové okolnosti, pro které by se jevilo v konkrétním případě nespravedlivé ukládat náhradu nákladů řízení tomu účastníku, který ve věci úspěch neměl, a zároveň by bylo možno spravedlivě požadovat na úspěšném účastníku, aby náklady vynaložené v souvislosti s řízením nesl ze svého. V usnesení ze dne 29. 8. 2018 sp. zn. 33 Cdo 1529/2017 Nejvyšší soud konkrétně uvedl, že "Při zkoumání, zda tu jsou důvody hodné zvláštního zřetele, soud přihlíží v první řadě k majetkovým,

sociálním, osobním a dalším poměrům všech účastníků řízení; je třeba přitom vzít na zřetel nejen poměry toho, kdo by měl hradit náklady řízení, ale je nutno také uvážit, jak by se takové rozhodnutí dotklo zejména majetkových poměrů oprávněného účastníka. Významné z hlediska aplikace § 150 o. s. ř. jsou rovněž okolnosti, které vedly k soudnímu uplatnění nároku, postoj účastníků v průběhu řízení a další. Musí jít o takové okolnosti, které mají skutečný vliv na spravedlivost rozhodnutí o náhradě nákladů řízení. Porovnání dopadu uložení povinnosti k náhradě nákladů řízení do majetkových sfér účastníků může mít z hlediska aplikace § 150 o. s. ř. vliv pouze tehdy, přistupují-li ke skutečnosti, že by jejich přiznání přivedlo jednomu účastníku větší újmu, než účastníku druhému, okolnosti další". Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 191/06 ze dne 13. 9. 2006 (N 162/42 SbNU 339) konstatoval, že "úvaha soudu, zda se jedná o výjimečný případ a zda tu jsou důvody hodné zvláštního zřetele, musí vycházet z posouzení všech okolností konkrétní věci (typicky jde o majetkové a sociální poměry účastníků řízení). Musí také své rozhodnutí řádně a přesvědčivě odůvodnit".

19. V posuzovaném případě jediný důvod pro aplikaci § 150 o. s. ř., který krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, spočíval v podstatě v okolnostech samotného meritorního posouzení věci, kdy se nepodařilo vedlejšímu účastníkovi coby žalobci prokázat jeho žalobní tvrzení. Takové důvody, spočívající v jakési "lítosti" soudu nad účastníkem, který neunesl žalobní břemeno, a neberoucí naopak v potaz situaci druhého účastníka, proti kterému byla podána žaloba, jsou zcela mimo možnosti, které soudu moderační právo zakotvené v § 150 o. s. ř. přiznává. Na uvedeném nic nemění, že krajský soud konstatoval, že šlo o škodu na zdraví, a byť ke konci řízení se ukázala verze stěžovatele jako pravděpodobnější, soudní spor byl zahájen za podmínek, kdy se obtížně zjišťoval skutkový děj. Ústavní soud ve svých rozhodnutích dlouhodobě zdůrazňuje, že v soukromoprávních sporech plně platí zásada odpovědnosti účastníka za ochranu jeho práv "vigilantibus iura skripta sunt" (bdělým náleží práva, každý nechť si střeží svá práva), která předpokládá odpovědnost účastníků za ochranu jejich práv, která je plně v jejich dispozici. Soudní řízení vyžaduje od každého účastníka řízení pečlivou úvahu nad tím, v jakém rozsahu a zejména jakým způsobem zamýšlí o ochranu svého práva usilovat, tedy i zda se obrátit s žalobou na soud či nikoli. V dané věci to platí spíše, že byl vedlejší účastník již od počátku řízení zastoupen advokátem.

20. Nelze tedy než konstatovat, že krajský soud § 150 o. s. ř. použil, aniž by se zabýval veškerými okolnostmi případu, neposuzoval výši nákladů řízení a nijak nezjišťoval, jaké jsou majetkové, sociální, osobní a další poměry účastníků řízení, a jaký je možný dopad přiznání či naopak nepřiznání náhrad nákladů řízení u toho kterého účastníka. Jak zdůrazňuje výše citovaná judikatura Ústavního soudu, § 150 o. s. ř. má sloužit k odstranění nepřiměřené tvrdosti, tedy k dosažení spravedlnosti pro účastníky řízení. Pokud je toto ustanovení aplikováno s uvedením důvodu, který jeho aplikaci objektivně založit nemůže, a aniž by všechny relevantní důvody pro jeho možnou aplikaci byly posuzovány, jde o postup znamenající libovůli, zasahující do základního práva na spravedlivé řízení podle čl. 36 odst. 1 Listiny.

21. V souvislosti s aplikací moderačního práva soudu nelze opomenout ani ustálenou judikaturu Ústavního soudu, podle níž má soud, který zvažuje aplikaci moderačního práva, povinnost dát účastníkům prostor se k tomuto vyjádřit a umožnit jim tak vznášet tvrzení či důkazní návrhy, které by mohly aplikaci tohoto ustanovení ovlivnit. Tím spíše to platí tehdy, má-li k tomu dojít v průběhu odvolacího řízení [srov. nález sp. zn. IV. ÚS 899/15 ze dne 11. 10. 2016 (N 187/83 SbNU 71) či nález sp. zn. I. ÚS 4677/12 ze dne 30. 4. 2013 (N 73/69 SbNU 273)]. Jen tak je postup soudu předvídatelný a dostojí zásadě kontradiktornosti řízení.

22. Krajský soud v nyní posuzované věci uvedeným způsobem nepostupoval. Důvody svého postupu se snažil krajský soud blíže vysvětlit ve vyjádření k ústavní stížnosti, není však zřejmé, z čeho vyvodil, že s ohledem na "konzistentní postoje účastníků po celou dobu řízení" je možno považovat poučení o možnosti aplikace § 150 o. s. ř. v dané věci za přepjatý formalismus. Je proto nutno konstatovat, že krajský soud pochybil, když účastníky řízení neupozornil na zamýšlený postup podle § 150 o. s. ř., a to tím spíše, že ve věci bylo konáno před krajským soudem dne 23. 9. 2022 jednání.

Podle zvukového záznamu z jednání zachyceného na přiloženém CD soud poučoval zástupce vedlejšího účastníka o tom, že jde o mezitímní rozsudek, takže se v případě jeho úspěchu bude rozhodovat o jeho nákladech až v konečném rozsudku. Bylo zaprotokolováno, že náklady řízení vedlejší účastník vyčíslí ve lhůtě tří dnů. Zástupce stěžovatele v závěru jednání vyčísлил své náklady řízení. Poté, aniž by účastníky poučil o možné aplikaci § 150 o. s. ř., je soud vyzval, aby počkali chvíli na chodbě, načež vyhlásil rozsudek, kterým rozsudek okresního soudu změnil tak, že žalobu zamítl a stěžovateli nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů. Popsaný postup krajského soudu (který nadto nesprávně poučil účastníky o tom, že jde o rozsudek mezitímní a o jejich nákladech bude rozhodováno až v konečném rozsudku) byl matoucím a zcela popírajícím zásadu předvídatelnosti soudního rozhodování. Takový postup ve svém důsledku představuje zásah do práva na spravedlivý proces.

VI. Závěr

23. Ačkoli Ústavní soud ve své judikatuře dává najevo svou zdrženlivost v poměru k rozhodování civilních soudů v otázkách nákladů řízení, v daném případě shledal důvod pro svůj zásah. Odvolací soud jednak nedostatečným způsobem odůvodnil své rozhodnutí o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů, druhak stěžovateli nedal prostor vyjádřit se k možnému použití § 150 o. s. ř. Postup krajského soudu proto Ústavní soud shledává svévolným a svou intenzitou porušujícím čl. 36 odst. 1 Listiny.

24. Z výše uvedených důvodů Ústavní soud podle § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu ústavní stížnosti vyhověl a podle § 82 odst. 3 písm. a) téhož zákona II. výrok rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. září 2022 č. j. 71 Co 271/2020-286 zrušil.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)